

Speranța nu moare niciodată

Flavius

Bucuria-mi scurtă se brăzdează odată cu câmpul,
în fiecare primăvară îmi înflorește între dinți
până când zilele cu soare își odihnesc amiezele
la umbra răcoroasă a norilor.

Noaptea se desfășoară prin frunze și ierburi
cu pânze de întuneric cu miros de flori
și o neostoită dorință de lumină.

Sunt stele aprinse-n imensul policandru
toată suflarea le privește cum răsar ori apun,
clipele mele se îmbină cu clipele tale grăbite,
să bată la porțile zidite ale universului
fără să uite că moartea desculță nu găsește cheile
și rămâne pe pământ mai departe.

Se confirmă că totul se stinge,
ciclul vieții se reia
pe alte coordonate de creație
și nimeni nu se teme.

Îmbătrânim cu împlinirea și acceptarea
fericirii de dincolo, nu știm ce ce ne așteaptă,
speranța nu moare niciodată,
rămâne văduvă.